

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/124/2017
Identifikačné číslo spisu:	1314225786
Dátum vydania rozhodnutia:	26.09.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1314225786.1

UZNESENIE

Najvyšší súd W. republiky vo veci navrhovateľa Y. S., bývajúceho v O. zastúpeného advokátskou kanceláriou Kubicová, Benkóczki, Baláž - advokáti, s r.o., so sídlom v Bratislave, Záhradnícka 68, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Juraj Baláž, proti odporkyni F. S., bývajúcej v O., zastúpenej advokátskou kanceláriou NIKU & partners, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prokopa Veľkého 51, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Anna Niku, o návrhu na zníženie výživného, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 44C/336/2014, o dovolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. marca 2017 sp.zn. 2Co/352/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Návrhom na zníženie vyživovacej povinnosti na plnoletú dcéru (odporkyňu) sa navrhovateľ domáhal, aby súd znížil jeho vyživovaciu povinnosť voči odporkyni zo sumy 400 € mesačne na sumu 50 € mesačne, ktorú sumu v priebehu konania pred súdom prvej inštancie upravil na sumu 180 € mesačne. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 15. júna 2015 č.k. 44C/336/2014-203 návrhu navrhovateľa čiastočne vyhovel tak, že znížil vyživovaciu povinnosť navrhovateľa voči odporkyni zo sumy 400 € mesačne na sumu 300 € mesačne od podania návrhu, t.j. od 26. novembra 2014; vo zvyšnej časti návrh zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že „žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania“. V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, oboznámením sa s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 11. marca 2014 sp.zn. 11CoP/346/2013 (ktorým krajský súd zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo 16. apríla 2013, č.k. 38P/222/2012-275), ako aj s predloženými listinnými dôkazmi a zistil, že od poslednej úpravy vyživovacej povinnosti na plnoletú F. sa nepriaznivá finančná situácia navrhovateľa nezmenila, došlo však k zmene pomerov pokiaľ ide o výšku odôvodnených potrieb (výdavkov) odporkyne, keďže v čase predchádzajúcej úpravy výživného

výdavky na odporkyňu (podľa ich vyčíslenia matkou odporkyne) predstavovali sumu 920,50 € mesačne a v čase rozhodovania okresného súdu sumu 307,30 € mesačne plus jednorazové výdavky v celkovej sume 1 574,61 €, to zn., že výdavky odporkyne (po zohľadnení jednorazových výdavkov) predstavujú v priemere sumu 516 € mesačne. Okrem uvedeného zistenia zoberal okresný súd pri rozhodovaní o návrhu navrhovateľa na zníženie vyživovacej povinnosti na odporkyňu na zreteľ aj skutočnosť, že v priebehu roka 2014 nadobudla odporkyňa do osobného vlastníctva byt, v ktorom býva s matkou a bratom. Navrhovateľ dočasne riešil bytovú otázku bývaním u priateľov, ktorým prispieval sumou 100 € mesačne. Jeho finančná situácia po ukončení aktívnej hráčskej činnosti s ohľadom na ďalšie zistené skutočnosti zostala naďalej nepriaznivá, preto nie je schopný plniť si vyživovaciu povinnosť v takom rozsahu, ako tomu bolo v minulosti. Odporkyňa je plnoletá, jej matka už nevyvažuje vyživovaciu povinnosť osobnou starostlivosťou, preto okresný súd dospel k záveru, že výživné od navrhovateľa v sume 300 € spolu s výživným od matky v sume 200 € a s rodinnými prídavkami zodpovedá odôvodneným potrebám odporkyne, ako aj schopnostiam a možnostiam navrhovateľa, preto rozhodol tak, že vyživovaciu povinnosť navrhovateľa voči odporkyni znížil zo sumy 400 € na sumu 300 € mesačne. Proti uvedenému rozsudku okresného súdu sa navrhovateľ aj odporkyňa odvolali.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom z 15. marca 2017 sp.zn. 2Co/352/2015 zmenil rozsudok okresného súdu vo výroku o vyživovacej povinnosti navrhovateľa voči odporkyni tak, že znížil vyživovaciu povinnosť navrhovateľa zo sumy 400 € mesačne na sumu 180 € mesačne, a to (rovnako ako okresný súd) od podania návrhu, t.j. od 26. novembra 2014; vo výroku o trovách konania zmenil rozsudok okresného súdu tak, že navrhovateľovi priznal náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení rozsudku uviedol, že v súvislosti s vyživovacou povinnosťou navrhovateľa voči odporkyni, ktorá je plnoletá, (avšak momentálne nie je schopná samostatne sa živiť, pretože štúdiom na vysokej škole sa pripravuje na budúce povolanie) mal okresný súd preskúmať aj kritérium dobrých mravov, ktoré je potrebné pri rozhodovaní o výživnom na plnoleté deti vždy zohľadniť. Odôvodnenosť zohľadnenia uvedeného kritéria je daná predmetom úpravy, ktorým sú vzťahy medzi subjektami rodinného práva, na ktoré sa viažu vyživovacie povinnosti. Narušenie rodinných vzťahov zákon sankcionuje tým, že nepovažuje za spravodlivé, aby osoba, ktorá sa konania v rozpore s dobrými mravmi dopustila, požadovala plnenie založené práve na takomto osobnom vzťahu. V súlade s uvedeným kritériom potom odvolací súd zoberal na zreteľ skutočnosť, že odporkyňa dlhodobo - približne od roku 2012 - odmieta kontakt s navrhovateľom (s otcom), avšak „výživné požaduje“, čo vyhodnotil ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, pričom poukázal na rozsudok Mestského súdu v Prahe zo dňa 27. septembra 2002 sp.zn. 18Co/242/2002. Uviedol, že po zohľadnení kritéria dobrých mravov zmenil rozsudok okresného súdu tak, že navrhovateľovi uložil povinnosť plniť si vyživovaciu povinnosť voči odporkyni v takej výške, ako sám navrhol, t.j. v sume 180 € mesačne.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala odporkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila poukazom na § 420 písm. e/ a písm. f/ zákona č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“). Uviedla, že vo veci rozhodol nesprávne obsadený odvolací súd (§ 420 písm. e/ CSP), ktorý jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Pokiaľ ide o nesprávne obsadenie odvolacieho súdu namietala, že na odvolacom súde dňa 15. februára 2017 prejednával predmetnú vec senát 2Co v zložení JUDr. Hajdinová, JUDr. Kráľová a JUDr. Kriváňová, rozsudok však vyhlásil dňa 15. marca 2017 senát v zložení JUDr. Hajdinová, JUDr. Kráľová a JUDr. Krajčo. Vo vzťahu k nesprávnemu procesnému postupu odvolacieho súdu dovolateľka v dovolaní namietala: a) že odvolací súd aplikoval na konanie o návrhu na zníženie výživného na plnoleté dieťa nesprávny procesný kódex - zákon č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok namiesto zákona č. 161/2015 Z.z., Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“), čo vyplýva z bodu 26 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, kde sa uvádza, že „odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku“, b) že odvolací súd ignoroval základné princípy mimosporového konania, predovšetkým princíp materiálnej pravdy a vyšetrovací princíp (článok 6 CMP), podľa ktorých je súd v mimosporovom konaní povinný zisťovať skutočný stav vecí, nie len skutkový, c) že rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne a nedostatočne

odôvodnené, pretože z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zrejmé, ako odvolací súd posúdil otázku, či došlo k takej zmene pomerov na strane navrhovateľa, ktorá by odôvodňovala ďalšie zníženie výživného, teda či považuje pomery otca za zmenené podstatným spôsobom oproti stavu pred dvoch rokov, pričom sa vôbec nevysporiadal s okolnosťou, ktorá vyšla najavo počas odvolacieho pojednávania a súvisela so zrušením rezervačnej zmluvy na byt navrhovateľom, d) že nedostatočným spôsobom vyhodnotil dôkazy vykonané na posúdenie relevantnej zmeny pomerov, e) že pri hodnotení dôkazov súvisiacich s posúdením kritéria dobrých mravov zobral do úvahy skutočnosť (týkajúce sa správania odporkyne voči navrhovateľovi), ktoré vyšli najavo po vyhlásení dokazovania za skončené, f) že znížil vyživovaciu povinnosť od podania návrhu, napriek tomu, že navrhovateľ v návrhu neuviedol od kedy žiada znížiť výživné a petit návrhu s uvedením presného dátumu (ktorý je totožný s dátumom podania žaloby) zmenil až na prvom pojednávaní pred okresným súdom, a teda bolo povinnosťou súdu rozhodnúť o zmene petitu návrhu v súlade s vtedy platným a účinným § 95 zákona č. 99/1963 Zb., Občianskeho súdneho poriadku, g) že pri rozhodovaní o trovách konania postupoval v rozpore s ustanovením § 52 CMP, keď v bode 36 odôvodnenia rozsudku uviedol, že o trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Vzhľadom na vyššie uvedené namietané skutočnosti dovolateľka navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že návrh na zníženie výživného v celom rozsahu zamietne alebo aby rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Navrhovateľ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolacie dôvody uplatnené dovolateľkou podľa § 420 písm. e/ a písm. f/ CSP považuje za účelové, vedúce k formálnemu naplneniu podmienok prípustnosti dovolania, pričom z obsahu samotného dovolania je zrejmé, že dovolateľka sa snaží „použiť“ dovolací súd ako súd tretej inštancie, keď podstatnú časť dovolania tvoria rovnaké argumenty a vyjadrenia odporkyne ako pred súdom prvej inštancie, resp. pred odvolacím súdom. V súvislosti so samotnou výškou výživného navrhovateľ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že bola to práve odporkyňa, ktorá vyčíslila svoje skutočné mesačné výdavky (odôvodnené potreby) na sumu 360 €, z ktorej polovicou - sumou 180 € ho zaviazal odvolací súd prispievať na výživu odporkyne, nakoľko výživu odporkyne je povinná zabezpečovať aj matka odporkyne. Zdôraznil, že nežiadal od odporkyne vrátenie výživného, ani náhradu trov konania. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie odporkyne ako nedôvodné zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 ods. 1 CSP), na to oprávnenou osobou (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

6. V danom prípade vyvodila dovolateľka prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. e/ a písm. f/ CSP.

7. Podľa § 420 písm. e/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. V súvislosti s citovaným ustanovením dovolateľka v dovolaní namietala nesprávne obsadený odvolací súd, pričom toto nesprávne obsadenie malo spočívať v tom, že senát 2Co vyhlásil dňa 15. marca 2017 dovolaním napadnutý rozsudok v inom zložení ako dňa 15. februára 2017 pojednával. Po oboznámení sa s Rozvrhom práce Krajského súdu v Bratislave na rok 2017 dospel dovolací súd k záveru, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu senát 2Co tvorili sudcovia JUDr. Mária Hajdinová, JUDr. Darina Kriváňová a JUDr. Michaela Kráľová; senátom zastupujúcim senát 2Co bol senát 8Co v zložení JUDr. Jana Vlčková, JUDr. Monika Holická a JUDr. Ondrej Krajčo. V Zápisnici o verejnom vyhlásení rozsudku zo dňa 15. marca 2017 (č.l. 280 spisu) je s odkazom na ustanovenie § 51 ods. 5 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov uvedené, že členku senátu 2Co JUDr. Darinu Kriváňovú zastupuje v dôsledku náhlej prekážky, ktorá sa u nej vyskytla JUDr. Ondrej Krajčo, člen zastupujúceho senátu 8Co. Z uvedeného je zrejmé, že námietku dovolateľky o nesprávnom obsadení odvolacieho súdu nemožno považovať za opodstatnenú.

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu vyplývajúcu z § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

9. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. Pojem „procesný postup“ bol už vysvetlený vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosť jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo 6/2014, 3Cdo 38/2015, 5Cdo 201/2011, 6Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou, resp. návrhom uplatneného nároku.

11. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka v súvislosti s nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu namietala nedostatočné a nepresvedčivé odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, nesprávne a neúplné hodnotenie dôkazov pokiaľ ide o posúdenie zmeny pomerov na strane navrhovateľa a odporkyne, nedostatočné zistenie podmienok na uplatnenie kritéria dobrých mravov (§ 75 ods. 2 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine), aplikáciu nesprávneho procesného kódexu na konanie vo veci výživného na plnoletú osobu, aplikáciu nesprávneho ustanovenia na rozhodnutie o trovách konania a nesprávny procesný postup pokiaľ ide o upresnenie petitu návrhu na zníženie vyživovacej povinnosti v súvislosti s uvedením dátumu, od ktorého sa odvíja zníženie vyživovacej povinnosti, ktoré dovolateľka v dovolaní označila ako zmenu petitu návrhu.

12. Z doterajšej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplýva, že nesprávne hodnotenie dôkazov a tiež neúplné zistenie skutkového stavu samo osebe nezakladá tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, pretože pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, alebo všetky vykonané dôkazy, prípadne neúplne zistí skutkový stav veci (v tomto prípade dovolateľka namietala nesprávne hodnotenie dôkazov vykonaných za účelom zistenia zmeny pomerov tak na strane navrhovateľa, ako aj dovolateľky v zmysle § 78 ods. 2 zákona č. 36/2005 Z.z., o rodine a tiež neúplne zistený skutkový stav s poukazom na článok 6 CMP), môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/20000), ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu napr. sp.zn. 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/20123 zastávala názor, že ani prípadná neúplnosť, či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať za naďalej aktuálne.

13. Pokiaľ ide o dovolateľkou namietané nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že (rovnako ako v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov) už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť vyjadrujúcu stupeň kvality rozhodnutia, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania

majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ OSP), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (pozri rozhodnutia sp.zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

14. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska (rovnako ako v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov) nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

15. V danom prípade odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia jasne a zreteľne vysvetlil, prečo nepovažuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne (pretože „neposúdil vec z hľadiska kritéria dobrých mravov, ktoré treba pri rozhodovaní o výživnom na plnoletú osobu brať na zreteľ“), pričom sa odvolal nielen na skutočnosti, ktoré vyšli najavo v priebehu pojednávania pred odvolacím súdom, ale poukázal aj na obsah spisu, (preto sa okrem iného nemožno stotožniť s námietkou dovolateľky, že pri posudzovaní kritéria dobrých mravov zoberal odvolací súd do úvahy skutočnosti, ktoré vyšli najavo po vyhlásení dokazovania na pojednávaní pred odvolacím súdom za skončené). Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti uvedené v § 393 CSP. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, zhrnul podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty účastníkov konania, zaujal stanovisko k odvolacím námietkam, pričom jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo nepovažuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny. Odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu preto nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinělých (extrémnych) prípadov. O taký prípad ide napríklad vtedy, keď rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie alebo vtedy, keď má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu také nedostatky, že sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi dôsledkami približujú k „justičnému omylu“ (rozsudok ESLP Ryabikh proti Rusku z 24. júla 2003).

16. V nadväznosti na uvedené dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa (v tomto prípade dovolateľky), ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Dovolateľka preto neopodstatnene namieta, že jej odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V uvedenej súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje za potrebné dať odpoveď. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým dospel odvolací súd nie je relevantná, pretože prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá.

17. Právne posúdenie je činnosť súdu, ktorá súvisí s aplikáciou práva, a to buď na zistený skutkový stav (aplikácia hmotného práva) alebo na zvolený procesný postup (aplikácia procesných noriem). Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu, a to v tom, že aplikoval iný právny predpis ako mal alebo v tom, že správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval. Naproti tomu nesprávny procesný postup je taký postup, v rámci ktorého súd postupoval v rozpore so správne aplikovanou a správne interpretovanou právnou normou. Ak teda dovolateľka v dovolaní namietala, že odvolací súd aplikoval na konanie vo veci výživného na plnoletú osobu nesprávny

procesný kódex - Civilný sporový poriadok (namiesto Civilného mimosporového poriadku) a špeciálne, žena rozhodnutie o trovách konania aplikoval nesprávne ustanovenie - § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP (namiesto §§ 52 a 55 CMP), tak vo svojej podstate namietala nesprávnu aplikáciu práva, preto uvedené dovolacie námietky dovolateľky nemožno považovať za dovolacie námietky spadajúce pod dôvod dovolania uplatnený podľa § 420 písm. f/ CSP, nakoľko súvisia s nesprávnym právnym posúdením veci, na ktoré sa vzťahuje dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že pokiaľ by aj dovolateľka v dovolaní vo vzťahu k námietke týkajúcej sa nesprávnej aplikácie procesného kódexu poukázala na ustanovenie § 421 ods. 1 CSP (nesprávne právne posúdenie veci), jej námietka by vzhľadom na znenie § 2 ods. 1 CMP nebola dôvodná.

18. Rovnako za neopodstatnenú považoval dovolací súd aj námietku dovolateľky, ktorá súvisela so znížením vyživovacej povinnosti navrhovateľa od podania návrhu, pričom dovolateľka argumentovala tým, že súd pochybil, keď nerozhodol o zmene návrhu podľa v tom čase platného a účinného § 95 zákona č. 99/1963 Zb., Občianskeho súdneho poriadku, keďže navrhovateľ pôvodne v návrhu na zníženie výživného neuviedol od kedy žiada znížiť výživné, a to z toho dôvodu, že doplnenie tohto dátumu do pôvodne v návrhu vymedzeného petitu po podaní návrhu (v rámci ústneho prednesu právneho zástupcu navrhovateľa na pojednávaní pred okresným súdom) nemožno považovať za zmenu petitu, ale za upresnenie petitu, pri ktorom zákon nevyžaduje osobitné rozhodnutie o jeho pripustení.

19. So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie dovolateľky nie je podľa § 420 písm. e/ a písm. f/ CSP prípustné, preto ho podľa § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné odmietol.

20. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.